

Sygn. akt **III AUa 2129/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marta Sawińska (spr.)

Sędziowie: SSA Katarzyna Wołoszczak

SSA Jolanta Cierpiał

Protokolant: st.sekr.sąd. Emilia Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2016 r. w Poznaniu

sprawy **T. D.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 30 czerwca 2015 r. sygn. akt VIII U 9904/14

1. Oddala apelację;
2. Zasądza od pozwanego na rzecz odwołującego kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Jolanta Cierpiał	SSA Marta Sawińska	SSA Katarzyna Wołoszczak
----------------------	--------------------	--------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 sierpnia 2014 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., po rozpoznaniu wniosku złożonego w dniu 12 czerwca 2014 r., odmówił **T. D.** ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 26 w związku z art. 55, stwierdzając, iż wysokość emerytury może być wyliczona zgodnie z powyższym przepisem ubezpieczonemu, który pomimo przyznania emerytury w niższym wieku emerytalnym, nie pobrał wcześniej przyznanej emerytury choćby za jeden miesiąc.

Rozpoznając odwołanie wniesione od powyższej decyzji przez **T. D.**, wyrokiem z dnia 30 czerwca 2015 r. wydanym w sprawie VIII U 9904/14 Sąd Okręgowy w Poznaniu zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu **T. D.** emeryturę w wysokości 6.398,32 złotych (sześć tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt osiem złotych 32/100) od dnia 1 czerwca 2014 roku przyjmując kwotę składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w

wysokości 364.236,10 złotych; kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 899.431,96 złotych; średnie dalsze trwanie życia 197,5 miesięcy (pkt 1 wyroku) oraz zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. na rzecz odwołującego kwotę 120 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

T. D. urodził się w dniu (...) Odwołujący udowodnił 43 lata, 9 miesięcy i 13 dni okresów składkowych oraz 4 lata, 2 miesiące i 15 dni okresów nieskładkowych.

Odwołujący od 1 lipca 1999 r. do 9 maja 2013 r. i od 10 maja 2013 r. jest zatrudniony w (...) Spółdzielnia (...).

Decyzją z dnia 30 września 2009 r. organ rentowy przyznał odwołującemu prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 1 sierpnia 2009 r. na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wypłata świadczenia została zawieszona z uwagi na osiąganie przez T. D. dochodu w wysokości przekraczającej 130% przeciętnego wynagrodzenia. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych - tj. od 1 stycznia 1989 r. do 31 grudnia 1998 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 397,43% i został ograniczony do 250% przy kwocie bazowej 2.578,26 zł.

W dniu 17 maja 2013 r. odwołujący złożył wniosek o przeliczenie stażu pracy i podjęcie wypłaty emerytury. Do wniosku dołączył świadectwo pracy z dnia 10 maja 2013 r. wystawione przez (...) Spółdzielnię (...), w którym wskazano, iż stosunek pracy ustał z dniem 9 maja 2013 r.

Wobec powyższego, decyzją z dnia 27 maja 2013 r. organ rentowy podjął od dnia 1 maja 2013 r. wypłatę emerytury. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 397,43%, który został ograniczony do 250%, przy kwocie bazowej 2.578,26 zł. Świadczenie ustalono na kwotę 4.997,86 złotych.

Wnioskiem z dnia 26 lipca 2013 r. T. D. zwrócił się o przyznanie prawa do emerytury na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wskazując, iż nadal pracuje oraz są opłacane składki na ubezpieczenie społeczne.

Decyzją z dnia 5 sierpnia 2013 r. organ rentowy odmówił obliczenia emerytury na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż decyzją z dnia 30 września 2009 r. wnioskodawcy przyznano prawo do emerytury.

W dniu 12 czerwca 2014 r. odwołujący złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury powszechnej.

Decyzją z dnia 9 lipca 2014 roku przyznano T. D. prawo do emerytury, od dnia 1 czerwca 2014 roku.

Wysokość emerytury odwołującego, wyliczona na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wyniosłaby 6.398,32 złotych, przy uwzględnieniu kwoty składek zewidencjonowanych na koncie do dnia 31 maja 2015 r. z uwzględnieniem waloryzacji - 364.236,10 złotych; kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego - 899.431,96 złotych oraz średniego dalszego trwania życia - 197,50 miesiąca.

Mając na względzie powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie T. D. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Przedmiotem sporu w niniejszym postępowaniu było ustalenie czy T. D. jest uprawniony do emerytury obliczonej na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.).

Dokonując wykładni art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i powołując się na bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego, Sąd Okręgowy stwierdził, że skoro odwołujący kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz spełniał warunki, o których mowa w art. 55 ustawy, w tym złożył wniosek o przyznanie emerytury na podstawie art. 27 ustawy po dniu 31 grudnia 2008 r., to emerytura powinna mu być wyliczona na podstawie art. 53 i - jak ten przepis stanowi - "z uwzględnieniem" art. 55 ustawy i nie ma przy tym znaczenia to, czy odwołujący pobierał wcześniej przyznaną emeryturę.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie powołanych w uzasadnieniu przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 21 sierpnia 2014 r. i przyznał odwołującemu T. D. emeryturę w wysokości 6.398,32 złotych, od dnia 1 czerwca 2014 r., przyjmując kwotę składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 364.236,10 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 899.431,96 zł, średnie dalsze trwanie życia 197,5 miesięcy.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie 2 sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. §2 ust. 1 i 2, §3 ust. 1 oraz §12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 461).

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia, zaskarżając je w całości wniósł pozwany organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P..

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- naruszenie art. 114 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez jego niezastosowanie a w konsekwencji brak przeprowadzenia postępowania mającego na celu ocenę czy odwołujący przedłożył nowe dowody lub ujawnione zostały okoliczności istniejące przed wydaniem decyzji z dnia 5 sierpnia 2013 r., które mają wpływ na prawo do świadczenia lub na jego wysokość;
- art. 26 w zw. z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez przyjęcie, iż przepisy te mają zastosowanie do odwołującego;
- art. 233 § 1 k.p.c. polegające na braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zebranego w toku postępowania sądowego, a w konsekwencji pominięcie faktu, iż odwołujący od dnia 1 maja 2013 r. faktycznie pobierał tak zwaną wcześniejszą emeryturę.

Mając na względzie powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania.

Odwołujący T. D., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł w odpowiedzi na apelację o jej oddalenie oraz o zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów postępowania w II instancji, w tym kosztów zastępstw adwokackiego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności Sąd odwoławczy wskazuje, że treść wniesionej apelacji, skupiała się przede wszystkim na wskazaniu, iż Sąd Okręgowy dokonał błędnej wykładni art. 26 w zw. z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015r., poz. 748 z późn. zm. – dalej ustawa emerytalna) i niezasadnie uznał, iż można odwołującemu w oparciu o ten przepis przeliczyć wysokość uzyskiwanego przez niego świadczenia emerytalnego.

Jak słusznie wskazywał Sąd I instancji, istota sporu sprowadzała się zatem do interpretacji treści powyższego przepisu. W kontekście podnoszonych zarzutów naruszenia prawa materialnego i zakreślonej powyżej istoty sporu, zupełnie niezasadny w ocenie Sądu Apelacyjnego, okazał się zatem zarzut apelującego, iż w sprawie doszło do naruszenia także zasad postępowania cywilnego, a dokładnie art. 233 § 1 k.p.c., poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i pominięcie faktu, iż ubezpieczony pobierał tzw. wcześniejszą emeryturę, co zdaniem organu rentowego całkowicie wyklucza możliwość przeliczenia świadczenia emerytalnego należnego odwołującemu w oparciu o wskazany powyżej sporny przepis. Jednoznacznie należy zauważyć jednak, iż wbrew stanowisku apelującego, Sąd Okręgowy swoich rozważaniach uwzględnił, że odwołujący pobierał wcześniejszą emeryturę, jednak wyraźnie wskazał, że okoliczność ta nie ma wpływu na możliwość obliczenia wysokości świadczenia emerytalnego w oparciu o art. 26 w zw. z art. 55 ustawy emerytalnej, jeśli wnioskodawca spełnia przesłanki określone w tym przepisie, o czym szerzej w dalszej części uzasadnienia. Sąd Okręgowy nie dokonał zatem błędnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i w żadnej mierze nie naruszył reguł swobodnej oceny dowodów zakreślonych przez treść art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy dokonał bowiem jedynie odmiennej oceny, niż apelujący, ustalonej w sposób prawidłowy i w rzeczywistości niespornej okoliczność faktycznej, tj. tego, jaki wpływ na możliwość zastosowania spornego przepisu ma okoliczność, że odwołujący pobierał wcześniejszą emeryturę.

Zważyć należy, że sporny przepis – art. 55 ustawy emerytalnej - umożliwia ustalenie wysokości świadczenia osobom spełniającym warunki do przejścia na emeryturę na „starych” zasadach (art. 27) według reguł obowiązujących dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. (tj. na zasadach określonych w art. 26), o ile osoby te kontynuowały ubezpieczenie emerytalne po osiągnięciu 60 lat w przypadku kobiet i 65 lat w przypadku mężczyzn i wystąpiły z wnioskiem o świadczenie po dniu 31 grudnia 2008 r., a emerytura obliczona w myśl art. 26 okaże się wyższa niż obliczona zgodnie z art. 53.

Treść powyżej cytowanego art. 55 ustawy emerytalnej budziła w judykaturze wątpliwości interpretacyjne, które zostały ostatecznie wyjaśnione w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r. w sprawie II UZP 4/13 (OSNP 2013 nr 21-22, poz. 257) i jak słusznie już wskazywał Sąd I instancji, okoliczność, że Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej z treści tej uchwały wywodzi, że możliwości zastosowania art. 26 w zw. z art. 55 ustawy emerytalnej jest uzależniona od tego czy osoba której przyznano wcześniej prawo do emerytury pobrała, czy też nie pobrała należne jej świadczenia, nie oznacza, iż stanowisko to jest dla Sądu wiążące. Sąd powszechny dokonuje bowiem w sposób niezależny i niezawisły interpretacji obowiązujących przepisów prawa. Wskazać zatem należy, że Sąd odwoławczy całkiem odmiennie, niż apelujący odczytuje stanowisko zawarte w uzasadnieniu tej uchwały. Stanowisko przyjęte przez Sąd Apelacyjny, o którym poniżej, znajduje swoje potwierdzenie w licznych orzecznictwie Sądu Najwyższego.

W przywołanej uchwale Sąd Najwyższy wskazywał, że ubezpieczony urodzony przed dniem 31 grudnia 1948 r., który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 r., ma prawo do jej wyliczenia na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niezależnie od tego czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą (podobnie też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2013 r. w sprawie II UK 424/12, LEX nr 1341674). Powyższe stanowisko Sądu Najwyższego wskazuje, iż z kręgu osób uprawnionych do przeliczenia emerytury nie można wykluczyć tych ubezpieczonych, którzy wcześniej złożyli już wniosek o emeryturę wcześniejszą lub emeryturę w obniżonym wieku i tą emeryturę mieli przyznaną lub ją pobierali, czyli takich, którym już nadano statut emeryta. Wynika to z faktu, iż takiego warunku nie można wyinterpretować z treści art. 27 ustawy emerytalnej, do której odsyła sporny przepis.

Zwrócić należy także uwagę na stanowisko zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2013 r. w sprawie II UK 23/13 (OSNP 2014/6/85), zgodnie z którym emeryt pobierający emeryturę przyznaną i obliczoną niezgodnie z wnioskiem emerytalnym na dotychczasowych zasadach (art. 27 ustawy emerytalnej) nie traci prawa do ustalenia korzystniejszej wysokości emerytury „kapitałowej” na podstawie art. 26 tej ustawy, jeżeli kontynuuje ubezpieczenia emerytalne i rentowe, a z wnioskiem o przyznanie emerytury obliczonej w systemie kapitałowym wystąpił po dniu 31 grudnia 2008 r. (art. 55 w zw. z art. 114 ust 1 ustawy emerytalnej). Z motywów tego

orzeczenia wynika, że emeryt, który w dalszym ciągu, choćby nieprzerwanie, był osobą czynną zawodowo i z tego tytułu kontynuował obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne i rentowe, zachowuje status ubezpieczonego spełniającego warunki do uzyskania najkorzystniejszego wymiaru należnego mu świadczenia emerytalnego, w tym zachowuje prawo do jego obliczenia metodą „kapitałową”, jeżeli emerytura obliczona według nowych zasad na podstawie art. 26, okaże się wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53 ustawy emerytalnej. Powyższe jest możliwe w sytuacji, gdy emeryt spełni warunki wymagane w art. 55 tej ustawy, w tym złożył wniosek emerytalny po dniu 31 grudnia 2008 r.

Powyższe stanowisko zawarte w uzasadnieniu wskazanego wyroku Sądu Najwyższego zostało sformułowane wobec emeryta, który pobierał emeryturę przyznaną i obliczoną niezgodnie z „pierwszorazowym” wnioskiem emerytalnym (wadliwie) na dotychczasowych zasadach (art. 27 ustawy emerytalnej), chociaż domagał się jej przyznania „w najkorzystniejszym wariantcie”. Taki emeryt - w ocenie Sądu Najwyższego - nie utracił prawa do obliczenia korzystniejszej wysokości emerytury na podstawie art. 26, jeżeli kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe, skoro już w pierwszym wniosku o emeryturę złożonym po dniu 31 grudnia 2008 r. domagał się jej przyznania „w najkorzystniejszym wariantcie”, obejmującym obliczenie jej wysokości na podstawie art. 55 ustawy o emeryturach i rentach.

W podobnym tonie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 listopada 2013 r. II UK 143/13 (OSNP 2014/10/148), w którym podkreślono, że emeryt pobierający emeryturę przyznaną i obliczoną na podstawie dotychczasowych zasad (art. 27 w zw. z art. 53 ustawy), nie może być pozbawiony prawa do ustalenia emerytury korzystniejszej w wyższej wysokości obliczonej według nowych zasad na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 tej ustawy, jeżeli spełniając warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz z wnioskiem o przyznanie emerytury na podstawie art. 27 wystąpił po raz pierwszy po dniu 31 grudnia 2008 r.

Z przedstawionym powyżej stanowiskiem Sądu Najwyższego, Sąd Apelacyjny w pełni się zgadza. Przenosząc zatem poczynione rozważania na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że sporny art. 55 ustawy emerytalnej nie wprowadza – tak jak uważa apelujący - wymogu braku pobierania emerytury, warunkującego możliwość ponownego przeliczenia wysokości świadczenia emerytalnego przy uwzględnieniu treści art. 26 ustawy emerytalnej. Błędnie zatem organ rentowy wywodzi, że odwołujący nie może wnioskować o ponowne przeliczenie emerytury na korzystniejszych dla niego zasadach określonych w art. 55 ustawy emerytalnej, z uwagi na to, że pobierał już przyznane mu wcześniej świadczenie emerytalne. W przywołanym przepisie nie chodzi bowiem o przyznanie, ale o obliczenie wysokości świadczenia w sytuacji, gdy ubezpieczony spełnia warunki w nim określone. Literalne brzmienie art. 55 ustawy emerytalnej nie wymaga też, by wniosek o emeryturę był pierwszym wnioskiem o takie świadczenie, wymaga natomiast by ubiegający się o emeryturę kontynuował zatrudnienie po ukończeniu wieku emerytalnego, aktywnie uczestnicząc w tworzeniu Funduszu.

Sąd Apelacyjny wskazuje, że zawarta w przepisie art. 55 ustawy emerytalnej regulacja pozwalająca na wyższe niż dotychczas przewidziane w art. 53 ustawy zwiększenie świadczenia emerytalnego skierowana jest tylko do tych ubezpieczonych, którzy pomimo ukończenia (w przypadku mężczyzn 65 roku życia) kontynuują podleganie ubezpieczeniu społecznemu aktywnie uczestnicząc w tworzeniu funduszu (vide wyrok Sądu Najwyższego z 7 listopada 2013 r. II UK 143/13, OSNP 2014/10/148). Przyjęcie zatem interpretacji organu rentowego byłoby krzywdzące dla tych osób, które mimo osiągnięcia wieku emerytalnego wciąż kontynuują zatrudnienie. Z uwagi na powyższe zupełnie niezasadne w ocenie Sądu Apelacyjnego, są wywody organu rentowego zawarte w apelacji, zgodnie z którymi osoba, której przyznano statut „emeryta” (zgodnie z art. 4 pkt 1 ustawy emerytalnej) automatycznie traci statut „ubezpieczonego” (zdefiniowanego w art. 4 pkt 13 ustawy emerytalnej), co oznacza, że skoro art. 55 ustawy emerytalnej wprost wskazuje, że to „ubezpieczony” może złożyć wniosek o przeliczenie świadczenia - to odwołujący, skoro jest emerytem nie może przedmiotowego wniosku złożyć i przepis ten do jego sytuacji nie znajduje zastosowania. Tymczasem to, że odwołujący uzyskał statut emeryta nie oznacza, że automatycznie przestała być „ubezpieczonym”, zwłaszcza, że po przyznaniu mu prawa do emerytury nadal kontynuowała ubezpieczenie emerytalne po osiągnięciu przewidzianego w ustawie wieku, a więc nadal był również „ubezpieczonym”.

Ubezpieczony T. D. na dzień wydawania zaskarżonej decyzji przez organ rentowy, tj. na dzień 21 sierpnia 2014 r. spełniał wszystkie warunki określone w cytowanym powyżej art. 55 ustawy emerytalnej - urodził się przed dniem 1 stycznia 1949 r. (dokładnie (...)), w dniu wydawania zaskarżonej decyzji miał ukończony powszechny wiek emerytalny (zgodnie z art. 27 ust. 3 pkt 4 ustawy emerytalnej ukończył(...) lat w dniu (...)) i bezspornie wniosek o przyznanie prawa do emerytury złożył po dniu 31 grudnia 2008 r. (odwołujący wniosek o przyznanie emerytury, według nowych zasad złożył w dniu 12 czerwca 2014 r.). Bezsporne jest również to, że odwołujący, po przyznaniu prawa do wcześniejszej emerytury decyzją wydaną w dniu 30 września 2009 r., jak i po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego, kontynuował ubezpieczenie społeczne, czyli kontynuował zatrudnienie i podlegał dalej obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym. Wypłata emerytury przyznanej wskazaną decyzją z dnia 30.09.2009 r. była zawieszona z uwagi na uzyskiwanie przez odwołującego dochodu przekraczającego 130% przeciętnego wynagrodzenia. Dopiero w dniu 17 maja 2013 r. odwołujący złożył wniosek o przeliczenie stażu pracy i podjęcie wypłaty zawieszonych emerytur (wciąż mówimy tu o świadczeniu emerytalnym, które zostało przyznane decyzją z dnia 30.09.2009r.). Organ rentowy podjął wypłatę zawieszonych świadczeń decyzją z dnia 27 maja 2013 r. następnie odwołujący wnioskuje o przeliczenie wysokości tego świadczenia, tj. wcześniejszej emerytury (wniosek z dnia 25 lipca 2013 r.) zgodnie z art. 55 ustawy emerytalnej, jednak organ rentowy decyzją z dnia 5 sierpnia 2013 r. wydał decyzję odmowną. Następnie odwołujący dopiero w dniu 12 czerwca 2014 r. złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury powszechnej (prawo to zostało przyznane decyzją z dnia 9 lipca 2014 r.) i przeliczenia wysokości należnej mu emerytury powszechnej w myśl reguł wynikających z treścią art. 26 w zw. z art. 55 ustawy emerytalnej. Ustalona w tejże decyzji wysokość należnego odwołującemu świadczenia, powinna być obliczana w najkorzystniejszym dla odwołującego wariantcie.

W tym miejscu Sąd odwoławczy podkreśla, że wbrew temu co twierdzi organ rentowy, wniosek o przeliczenie wysokości świadczenia emerytalnego zgodnie z treścią art. 55 w zw. z art. 26 ustawy emerytalnej z dnia 12.06.2014 r. nie traktujemy, jako kolejny, po wniosku z dnia 17.05.2013 r., wniosek o ustalenie prawa do emerytury. Wniosek odwołującego z dnia 17.05.2013 r. dotyczył przeliczenia wysokości emerytury wcześniejszej, natomiast wniosek z dnia 12.06.2014 r. dotyczył przeliczenia wysokości emerytury wynikającej z uzyskania powszechnego wieku emerytalnego. Nie mamy tu zatem do czynienia z tożsamością świadczeń, co oznacza, że w sprawie, wbrew temu co podnosi apelujący organ rentowy, nie powinien znaleźć zastosowania art. 114 ust 1 ustawy emerytalnej. Błędnie zatem organ rentowy wskazywał, iż odwołujący składając wniosek o przeliczenie świadczenia emerytalnego w powszechnym wieku emerytalnym w dniu 12 czerwca 2014 r., powinien przedstawić nowe dowody i okoliczności uzasadniające jego roszczenie. Organ rentowy nie dokonywał bowiem ponownie ustalenia prawa odwołującego do emerytury powszechnej, tylko ustalał je po raz pierwszy. Prawo do emerytury wcześniejszej nie jest tożsame z prawem do emerytury powszechnej, inne są bowiem warunki uzyskania tych świadczeń. Tym samym całkowicie nietrafny okazał się zarzut naruszenia art. 114 ustawy emerytalnej, poprzez jego niezastosowanie w sprawie.

Podsumowując powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny wskazuje, że skoro z akt przedmiotowej sprawy bezspornie wynika, że odwołujący po przejściu na wcześniejszą emeryturę, wciąż aktywnie uczestniczył w tworzeniu funduszu poprzez uiszczanie składek na obowiązkowe ubezpieczenia, to oznacza, że nie można mu - w ocenie Sądu odwoławczego - odmawiać, tak jak uczynił to organ rentowy, prawa do obliczenia wysokości emerytury, według korzystniejszych zasad. Jeżeli bowiem odwołujący spełniał warunki do przeliczenia przyznanego mu dotychczas świadczenia na nowych, korzystniejszych dla niego zasadach, w oparciu o art. 27 ustawy emerytalnej już w czasie, gdy składał wniosek o emeryturę i potem kontynuował dalej ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu wieku emerytalnego ((...) lat) oraz gdy, co jest bezsporne, z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury w oparciu o art. 27 ustawy emerytalnej wystąpił po dniu 31.12.2008 r., to należy mu obliczyć świadczenie na podstawie art. 55 w zw. za art. 26 ustawy emerytalnej, zwłaszcza gdy spełniona została ostatnia przesłanka, tj. wysokość świadczenia emerytalnego ustalona w ten sposób jest wyższa od tego obliczonego na podstawie „starych zasad” (na podstawie art. 53 w zw. z art. 27 ustawy emerytalnej).

Powyższa przesłanka, jak wynika z ustaleń Sądu Okręgowego w sprawie została spełniona, gdyż świadczenie emerytalne wnioskodawcy obliczone zgodnie z art. 55 ustawy emerytalnej, jest wyższe niż emerytura obliczona na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej (wysokość emerytury odwołującego obliczona na podstawie art. 55 w zw. z art.

26 ustawy wynosiłaby kwotę 6 398,32 zł, natomiast emerytura obliczona na podstawie art. 53 w zw. z art. 27 tej ustawy, jak wynika z treści decyzji z dnia 08.07.2014 r. wynosi 4 265,78 zł). Z powyższego porównania jednoznacznie wynika zatem, iż wysokość emerytury odwołującego - obliczona w sposób przewidziany w art. 55 cytowanej ustawy - byłaby wyższa niż ta, którą obecnie odwołujący pobiera i która jest obliczona przez organ rentowy w oparciu o art. 53 ww. ustawy.

Sąd Apelacyjny stwierdza zatem z całą stanowczością, że okoliczność, iż odwołujący przed złożeniem wniosku o ponowne przeliczenie pobieranego świadczenia emerytalnego miała już przyznane prawo do wcześniejszej emerytury i że pobierał przyznane mu świadczenie nie ogranicza jego prawa do wnioskowania o dokonanie przeliczenia wysokości emerytury powszechnej na zasadach określonych w art. 55 ustawy emerytalnej. Takie stanowisko organu rentowego jest w ocenie Sądu Apelacyjnego sprzeczne z celem ustawodawcy, co więcej, jest niezgodne z celem reformy ubezpieczeń społecznych kontynuowanej od 1999 r. Reforma zmierzała bowiem do osiągnięcia stanu, w którym wysokość emerytury będzie zależała wyłącznie od wysokości odprowadzonych składek i liczby miesięcy wyrażających średnią oczekiwaną długość życia ubezpieczonego w chwili przejścia na emeryturę (realizacji emerytury). Założeniem ustawodawcy było przy tym, że chwila ta powinna być objęta indywidualną decyzją każdej osoby, która osiągnęła wiek emerytalny. Wprowadzając tę regulację ustawodawca zmierzał także do zmotywowania ubezpieczonych do przedłużania okresu zatrudnienia, obiecując zwiększenie wysokości świadczenia emerytalnego za każdy rok podlegania ubezpieczeniom ponad ustawowy wiek emerytalny, dzięki czemu będą mogli uzyskać świadczenia wyższe niż dotychczas przewidziane i obliczone zgodnie z art. 53 ustawy (patrz „Emerytury i renty z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Emerytury pomostowe. Komentarz”, pod red. Beaty Gudowskiej i Krzysztofa Ślebziaka, komentarz do art. 55, wyd. CH. Beck Warszawa 2013 r. str.451).

Powyższe jednoznacznie wskazuje zatem, iż z kręgu osób uprawnionych do przeliczenia emerytury nie można wykluczyć osób, które po osiągnięciu wieku emerytalnego dalej kontynuowały zatrudnienie i podlegały ubezpieczeniom społecznym, nawet, jeśli pobierały, bądź miały już wcześniej przyznane świadczenie emerytalne. Oznacza to, że zarzuty podniesione w apelacji nie znalazły żadnego uzasadnienia, dlatego mając na względzie art. 385 k.p.c. – Sąd Apelacyjny oddalił apelację złożoną w niniejszej sprawie.

Orzeczenie o kosztach zawarte w pkt 2 wyroku znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. oraz § 2 ust. 1, 2 i 3 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 12 ust 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2013, poz.461).

SSA Jolanta Cierpiat	SSA Marta Sawińska	SSA Katarzyna Wołoszczak
----------------------	--------------------	--------------------------